ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ κ. Βενιζέλος στὴν Κρήτη. Ἡ κάθεδος τῶν παλαιῶν συντρόφων καὶ συμπολεμιστῶν του. Ἀρματωμένοι σὰν ἀστακοί! Ὅπου τοὺς ἀπαγορεύουν τὴν εἴσοδο. Τὸ σούρουπο. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ κ. Βενιζέλου. Ἡ συγκινητικὴ δεξίωσις τῶν γηραιῶν ὁπλαρχηγῶν. Ἡ καλωσύνη τοῦ Βασιλέως Γεωργίου. Ὅπου παίζει τὸ ρόλο τοῦ...βαστάζου! Ἡ διαστικὴ ταξειδιώτισσα. Φουριέζα καὶ ἀπαιτητική. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς κάνει πρέβυμα τὰ θελήματά της. Γεώργιος καὶ Ρέκκος Χοϊδᾶς. Οἱ ἄκακοι δημοκρατικοὶ καὶ ὁ πλέον ἄκακος Ἄναξ, κτλ. κτλ.

ΤΑΝ ὁ κ. Βενιζέλος, πρὸ ἡμερῶν, μετέβη στὴν Κρήτη, συνέβη τὸ ἑξῆς ὡραῖο :

Οἱ παλαιοὶ ὁπλαρχηγοὶ καὶ πολεμισταὶ τῆς Κρήτης — ὅσοι ἀπομείνανε ἀκόμα — μὲ τὰ ἄσπρα τους μαλλιὰ καὶ τὰ μακρυὰ σὰν καταρράχτες γένεια, κατεβῆκαν νὰ τὸν δοῦν.

Κατελθόντες ὅμως, ἐθεώρησαν καλὸ νὰ πάρουν καὶ τὰ ντουφέκια τους καὶ τὶς μακρυὲς Κρητικὲς μαχαῖρες τους. Κι' ἔτσι ὡπλισμένοι, ἐπῆγαν στὴ Χαλέπα, ὅπου τὸ σπίτι τοῦ κ. Βενιζέλου, καὶ ζήτησαν ν' ἀνεβοῦν ἀπάνω νὰ τὸν δοῦν.

Ἡ ὑπηρεσία ὅμως τοῦ κ. Βενιζέλου, σὰν τοὺς εἶδε ἔτσι πανόπλους, θέλησε νὰ τοὺς ἐμποδίση.

—Ἀφῆστε τὰ ὅπλα σας, τοὺς εἶπαν, κι' ἀνεβῆτε.

Οἱ ὁπλαρχηγοὶ ὅμως δὲν ἤθελαν νὰ συμμορφωθοῦν.

—Δὲν τ' ἀφήνουμε, ἔλεγαν, ἡμεῖς τὰ ὅπλα μας. Γιατί χωρὶς τὰ ὅπλα δὲν θὰ μᾶς γνωρίση ὁ κ. Πρόεδρος.

Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ κ. Βενιζέλου ἐπέμεναν καὶ ἐπέμεναν καὶ οἱ ὁπλαρχηγοί, ἔγινε ἐκεῖ μιὰ μεγάλη φασαρία. Τὴν φασαρία αὐτὴ ἄκουσε καὶ ὁ Βενιζέλος καὶ βγῆκε στὸν ἐξώστη, γιὰ νὰ δῆ τί γίνεται. Ὅταν εἶδε τοὺς ὁπλαρχηγούς, ἄρχισε νὰ τοὺς καλῆ τὸν καθένα μὲ τ' ὄνομά του :

—Καλῶς τὸν Καπετὰν Ἀνδρέα ! Τί γίνεσαι Καπετὰν Μανώλη ; κλπ.

Οἱ ὁπλαρχηγοί, ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰ τοὺς φωνάζη μὲ τὸ ὄνομά τους, ἄφησαν τὰ ντουφέκια τους καὶ ἀνεβήκανε ἀπάνω.

—Τώρα δὲν μᾶς χρειάζονται τ' ἄρματα ! εἶπαν στὸν κόσμο, ποὺ παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή. Μᾶς γνώρισε ὁ Λευτέρης !

* * *

Εἶνε γνωστὸν πόσον ὁ μακαρίτης βασιλεὺς Γεώργιος ἦταν ἁπλὸς καὶ καταδεχτικὸς στὸν κόσμο. Ἰδίως δὲ ὅταν ταξείδευε «ἀνώνυμος» στὴν Εὐρώπη.

Τὸ τελευταῖο φύλλο τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Τὰ Βλέπω Ὅλα» διηγεῖται σχετικῶς τὸ κατωτέρω χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτό του:

Κάποτε, σ' ἕνα σταθμὸ μεταξὺ Αἶξ - λὲ - Μπαὶν καὶ Παρισίων, ποὺ εἶχε κατεβῆ ὁ Γεώργιος, εἶχε μείνει μόνος, γιατί ὁ συνοδός του εἶχε πάει ἔξω ἀπὸ τὸν σταθμό, γιὰ μιὰ στιγμή, γιὰ ν' ἀγοράση ἐφημερίδες καὶ μερικὰ κοιμπιὰ ὀποκαμίσου. Ἄξαφνα, καθὼς στεκότανε ὁ μακαρίτης βασιλεύς, μιὰ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ βρισκότανε σ' ἕνα βαγόνι τῆς τρίτης θέσεως τοῦ τραίνου, ποὺ ἔφτανε ἐκεῖνη τὴ στιγμή, τοῦ χτύπησε ἀπὸ τὸ τζάμι.

—Ἔλα νὰ μοῦ ἀνοίξης, σὲ παρακαλῶ, τοῦ φώναξε, γιατί τούτη ἡ παλιόπορτα τοῦ βαγονιοῦ εἶνε σφιχτὰ κλεισμένη. Δὲν θὰ προφτάσω νὰ κατεβῶ καὶ βιάζομαι ν' ἀλλάξω τραῖνο...

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γεώργιος δὲν κατάλαβε ἢ δὲν ἐπρόσεξε πολύ, ἡ γυναικοῦλα τοῦ φώναξε καὶ πάλι θυμωμένα :

—Ἔλα, τὸ λοιπόν... Πάρε τὰ πόδια σου καὶ θὰ χάσω τὸ τραῖνο !... Δὲν τὸ βλέπεις ;...

Ὁ βασιλεὺς τότε ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ.

Ἄμα ὅμως ἄνοιξε, ἡ γυναικοῦλα τοῦ ἐπρότεινε ὀφελέστατα ἕνα μπόγο καὶ ἕνα πανέρι μεγάλο φαγητῶν.

—Νά, πιάσε αὐτὸ τὸ πανέρι καὶ τὸν μπόγο, τοῦ εἶπε, γιὰ νὰ κατεβῶ.

Ὁ Γεώργιος ἐπῆρε μὲ ὑπομονὴ τὸν μπόγο καὶ τὸ πανέρι τῆς γυναίκας καὶ τὰ κράτησε.

Σὰν κατέβηκε ἐκείνη ἀσθμαίνουσα, ἀπὸ τὴν ταραχή της μήπως ἔχανε τὸ τραῖνο, καὶ σὰν εἶδε τὸν ἄγνωστο βολικὸν πολύ, τοῦ ξαναεῖπε :

—Μοῦ κάνεις τὴ χάρι νὰ μοῦ βγάλης καὶ ἕνα εἰσιτήριο, γιατί ἐγὼ ἐφούσκωσα καὶ δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔγυρισε καὶ ὁ συνοδὸς τοῦ Γεωργίου. Καὶ μόλις εἶδε τὸν βασιλέα νὰ κρατᾶ ἀκόμα τὸν μπόγο τῆς ταξειδιώτισσας καὶ τὸ πανέρι, ἔτρεξε νὰ τὰ πάρη ἀπὸ τὰ χέρια του. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔκαμε ἀμέσως νόημα νὰ μὴ μιλήση διόλου. Καὶ ὁ συνοδός του, ποὺ ἦξερε τὴν καλωσύνη του, δὲν μίλησε διόλου.

Ἔπεσι ὁ Γεώργιος ἐπῆγε ἥσυχα - ἥσυχα, ἔβγαλε καὶ τὸ εἰσιτήριο τῆς γυναικούλας καὶ τῆς τὸ ἔδωσε μ' εὐγένεια. Ὅταν ὅμως ἐκείνη θέλησε νὰ τοῦ δώση τὸ ἀντίτιμο, ὁ βασιλεύς, φυσικά, δὲν τὸ ἐδέχθηκε.

* * *

Ὁ μακαρίτης βασιλεὺς Γεώργιος δὲν ἦταν μόνον καταδεχτικός, ἀλλὰ καὶ καλόκαρδος πολύ.

Μιὰ φορὰ ἡ δημοκρατικὴ ὁμὰς τῶν Ἀθηνῶν τοῦ ἔκανε πόλεμο μεγάλο. Οἱ δημοκράται, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ρόκκο Χοϊδᾶ, τοῦ ἔκαναν λυσσαλέα ἐπίθεσι στὶς ἐφημερίδες.

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ δημοκρατικοὶ στὶς ἐπιθέσεις των αὐτὲς χτυποῦσαν τὸν θεσμὸ μόνον τῆς βασιλείας. Ἀλλὰ μέσα στοῦ δημοσιογραφικοῦ πολέμου των τὴν ὁρμή, ἔπαιρνε τὸ σχέδιο καὶ τὸν μακαρίτη βασιλέα, ἀκόμα δὲ καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Κι' ὅμως, ὁ ἀνεξίκακος Γεώργιος, στὰ 1869, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς γεννήσεως τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν τότε ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης Ἀθ. Πετσάλην νὰ διορίση τὸν Ρόκκο Χοϊδᾶ σὲ καμμιὰ δημοσία θέσι.

—Ὁ καϊμένος ὁ Ρόκκος, εἶπε στὸν ὑπουργὸ ὁ βασιλεύς, ἔχει ἀνάγκη γιὰ νὰ ζήση. Εἶνε φτωχὸς καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸν διορίσης ποιθενά.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Πετσάλης τὸν κύτταζε λιγάκι ἔκπληκτος, πρόσθεσε :

—Δὲν πειράζει, ἂς μιλάει ἐναντίον μου. Ἐμένα δὲν μὲ βλάπτει... Σὺ ὅμως βάλτον ποιθενά...

* * *

Ὅταν, στὰ 1910, ὁ κ. Βενιζέλος ἔγινε πρωθυπουργός, ἔτυχε νὰ βρίσκωνται, κατὰ τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ἕνα μεσημέρι, στὸ σπίτι του, ὁ κ. Σπυρ. Σῶμος, διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης τῆς «Πατρίδος», καὶ ὁ μακαρίτης Στέφανος Γρανίτσας.

Ὁ κ. Βενιζέλος τοὺς παρακάλεσε νὰ καθήσουν καὶ νὰ τοῦ κάνουν συντροφιὰ στὸ γεῦμα.

Καθόταν τότε στὴν ὁδὸ Λυκαβηττοῦ καὶ τὸ σπίτι του μέσα ἦταν φτωχικὸ καὶ τὸ τραπέζι του, ἂν καὶ Πασχαλινό, λιτότατο.

Ἀπάνω στὸ φαΐ, ἐκεῖ ποὺ μιλοῦσαν γιὰ διάφορα ζητήματα, ὁ Βενιζέλος τοὺς εἶπε ξαφνικά :

—Μετὰ δύο ἔτη θὰ κάμωμεν ἐθνικὸν Πάσχα !...

Καὶ οἱ δυὸ συνδαιτημόνες τοῦ πρωθυπουργοῦ, παρ' ὅλη τὴν ἀφοσίωσι ποὺ τοῦ εἶχαν, πῆραν τὰ λόγια του αὐτὰ μᾶλλον γιὰ εὐχή. Ὁ κ. Σῶμος μάλιστα χαμογέλασε λίγο πικρά. Κι' ὅμως, ἂν ὄχι μετὰ δυό, ἀλλὰ μετὰ τρία χρόνια, ἡ Ἑλλὰς γιόρτασε πράγματι «Ἐθνικὴ Ἀνάστασι», στὴν Θεσσαλονίκη, ποὺ ἦταν πειὰ Ἑλληνική...

* * *

Ὁ στρατηγὸς Χατζηπέτρος ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς πιὸ γενναίους ἀγωνιστὰς τοῦ 21.

Σὲ μιὰ μάχη μάλιστα κοντὰ στὴ Θήβα ἐσκότωσε ἕναν Ἀράπη ἱππέα, σωστὸ γίγαντα.

Τὸ κεφάλι τοῦ Ἀράπη αὐτοῦ ἦταν τεράστιο καὶ εἶχε τριπλάσιο βάρος ἀπ' τὰ κεφάλια τῶν ἄλλων ἀνθρώπων !...

Κι' ἐκεῖνος θὰ μὲ ἀκούση εὐθύς. Καὶ τί θὰ τρώη τότε, ἔ; Δὲν θάχη νὰ φάη τίποτα, κι' ἂς εἶνε ὅσο θέλει μάστορας στὸ φαΐ!...

—Ἀφησέ τον... Τί σὲ μέλλει; Ὅ,τι ἔχουμε θὰ τῶχουμε, κι' ὅ,τι ἔχουν ἂς τῶχουν! εἶπε ὁ γίγας μὲ γέλιο ἀγαθό.

—Ἄ, ὄχι! ξεφώνισε ὁ γέρος μὲ πεῖσμα. Κι' ὅ,τι ἔχουν θὰ τοὺς τὸ πάρουμε! Ἔτσι θέλω, ἔτσι μὲ ἀναγκάζουν νὰ θέλω κι' εἶνε στὸ χέρι μου νὰ τὸ κάνω!

Σηκώθηκαν. Ὁ γέρος περπατοῦσε ἀθόρυβα, κλεφτά, σκεφτικός. Ἐνῶ ὁ σύντροφός του χτυποῦσε βαρειὰ τὰ χονδρά του ὑποδήματα στὸ κατάστρωμα, ἔφτυνε, φυσοῦσε καὶ ξεφυσοῦσε κι' ἔκανε, τέλος, ἕναν πολυσύνθετο, ἠλίθιο καὶ ἀμέριμνον θόρυβο γύρω του.

Τὸ πλοῖο, προχωροῦσε ἀργά. Στὴν ὄχθη, ἀπὸ σκοτεινὸ βάθος τῶν πεύκων, φαινόταν τώρα μιὰ ἐκκλησούλα. Κάπου κεῖ ἔπαιζαν μιὰ φυσαρμόνικα. Τὸ βαπόρι χτύπησε στὴν ἀποβάθρα, τὸ ξύλο ἄφησε ἕνα πονεμένο τρίξιμο καὶ τὸ νερὸ πάφλασε ὑπόκωφα κάτω ἀπ' τοὺς τροχοὺς τοῦ βαπορι οῦ...

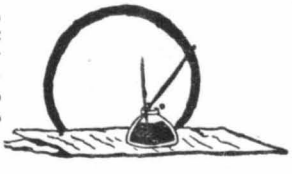

ΜΑΞΙΜ ΓΚΟΡΚΥ